

3 травня 2007 року передчасно пішов з життя співробітник Національної бібліотеки України для дітей, режисер і керівник дитячого шоу-театру «Пілігримчики» *Володимир Мирославович Муха*, який народився у м. Львові 21 липня 1974 року. Після служби в армії він закінчив режисерський факультет Київського національного університету культури і мистецтв. У 2002 році прийшов працювати до бібліотеки, де знайшов своє покликання у роботі з дітьми. Організований Володимиром шоу-театр «Пілігримчики», учасниками якого за ці роки були понад 60 юних акторів, став одним із провідних творчих об'єднань та найулюбленішим серед дітей. Вистави театру були популярними не лише серед читачів бібліотеки, але й далеко за її межами. Маленьких акторів з їхнім керівником завжди з нетерпінням чекали у школах-інтернатах, диспансерах, дитячих садках, школах. Найвдаліші вистави студії: «А зори здесь тихие» до Дня Перемоги, «Мауглі» за казкою Р. Кіплінга, колаж за творами А. Ліндгрена, «Груффальдіно із Бергамо», «12 стільців», «Антигона» до Всесвітнього дня театру, «Герой нашого часу» М. Лермонтова, «Лісова пісня» Лесі Українки і чудові, яскраві та веселі кліпи.

У 2006 році «Пілігримчики» з виставою «Лісова пісня» вперше взяли участь у міському огляді аматорських театральних колективів «Київська театральна весна — 2006». Високопрофесійне журі відразу високо оцінило цю творчу роботу, нагородивши Володимира Муху дипломом за кращу образно-пластичну виразність. «Київська театральна весна — 2007» знову чекала на зустріч з «Пілігримчиками», але доля розпорядилася інакше. До заключного етапу фестивалю, на якому вони мали представляти виставу за п'єсою І. Кочерги «Фея гіркого мигдалю», Володимир не дожив, але віддані своєму театру та кумиру-керівнику діти продовжили розпочату справу, самостійно закінчили репетиції і 20 травня виступили перед глядачами та поважним журі, до складу якого входив народний артист України, лауреат премії ім. М. Островського Володимир Талашко. Виступ складався з 2-х частин: перша — це була сама вистава, а друга — реквієм пам'яті свого керівника — Володимира Мирославовича Мухи. Діти читали власні вірші, присвячені йому, заспівали пісню «Занавес», яка була своєрідним гімном шоу-театру. Ініціатором і відповідальним за виступ став студієць Артем Шулєжко, один із перших юних акторів «Пілігримчиків», який вирішив продовжити справу улюбленого вчителя, навчаючись на режисерському факультеті. 4 червня 2007 року організатори конкурсу запросили всіх учасників вистави до будинку культури «Арсенал», де їм було вручено нагороди: всьому колективу студії — диплом «Найкращим сподвижникам та вірним друзям в театральному мистецтві»; Артему Шулєжку як режисеру — диплом «За проявлену художню стійкість та мужність в діалозі з глядачем»; Тарасу Столяруку за роль Панича, Юлі Сорокіній за роль Францишки, Валерію Казаку за роль графа Бжостовського та Лесі Архипчик за роль Дар'ї Іванівни Брадолесової — грамоти «За глибоке проникнення та органічне існування в образі». У номінації «Незбагнений промінь» дипломом було відмічено і творчий доробок Володимира Мухи — режисера та художньо-керівника дитячого шоу-театру «Пілігримчики» Національної бібліотеки України для дітей.

Проходять роки, змінюються епохи і люди, минає життя ... Але справи залишаються. Ми сьогодні працюємо з цими дітьми і бачимо, що участь у роботі гуртка дала їм багато знань і навичок, які, сподіваємося, знадобляться і допоможуть їм у майбутньому, і що проростуть у дитячих душах ті паростки добра, людяності, чесності та відданості своїй справі, засіяні Володимиром Мирославовичем Мухою. Світла пам'ять про нього залишиться назавжди в серцях співробітників і читачів бібліотеки.

*Живя игрой,
Надежд не предавая,
Смеялся над собой,
Высмеивая мир.
И в наших душах не угаснет пламя,
Что он навеки в нас воспламенил.
Вся жизнь — спектакль,
Иной нам нету жизни.
Весь мир — как сцена,
Сцена — весь наш мир.
Ведь здесь любили и дрались мы,
Одна лишь сцена вечный наш кумир.
Мы ненавидим здесь и умираем,
И воскресаем здесь из непа в вновь.
И приходя сюда, мы точно знаем,
Кто в наших душах распалил огонь.
Ушел он, не закончив свое дело,
Одним лишь он театром жил.
Пускай его навеки мертво тело,
Но в наших душах он навеки жив.
Продолжить его дело — дело чести,
Сейчас игру закончить не должны.
Отныне мы навеки вместе,
Театра слуги и господа мы ...*

В память о настоящем человеке ...

*Так удивительно устроен мир!
Сегодня ты живешь,
А завтра может нет,
Пройдут года, столетья или всего лишь дни,
И памяти твоей остынет след!
Но не о Нем, не здесь
И не сейчас
Не сможем мы забыть.
Горячие глаза, кудряшки золотые и запах табака,
Улыбку, голос, смех ...
Застынут в памяти навек!
И в каждом из нас непобедимо
Будет биться сердце «Пилигрима».
О, слава тебе, наш кумир!
Минутой молчанья твою память почтим!*

3.05 2007 Вика Передня

